

Folketingets Beskæftigelsesudvalg
udvalg@ft.dk

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

T +45 72 20 50 00
E bm@bm.dk
www.bm.dk

CVR 10172748

2. marts 2016

Beskæftigelsesudvalget har i brev af 23. februar 2016 stillet følgende spørgsmål nr. 81 (L 113), som hermed besvares.

J.nr.

Spørgsmål nr. 81:

”Ministeren bedes kommentere henvendelse af 23/2 2016 fra Ulla Curdt-Christiansen, Gitte Rasmussen, Louise Andresen og Christian Danvill.”

Svar:

Henvendelsen fra Ulla Curdt-Christiansen, Gitte Rasmussen, Louise Andresen og Christian Danvill m.fl. indeholder en række underspørgsmål, som kommenteres nedenfor. Jeg har valgt at besvare nogle af spørgsmålene i temaer, hvorfor svarene ikke altid følger en kronologisk rækkefølge.

Underspørgsmål 1

”Grundlovens § 75, stk. 1 og 2, sikrer retten til et eksistensminimum for alle borgere og i relation hertil retten til en passende levestandard, til social sikring og sociale ydelser. Disse grundlovssikrede rettigheder er ligeledes omfattet af forskellige menneskerettighedskonventioner, som Danmark har tilsluttet sig. Mener ministeren, at kontanthjælpsloftet – med en reduktion af boligydelsen og med 225-timersreglen – lever op til Grundloven, hvis kommunen ikke kan henvide til en billigere bolig, og familien bliver hjemløs?”

Underspørgsmål 2:

”Kan ministeren fremlægge de beregningsprincipper, ud fra hvilke det kan bedømmes, om grundlovens sikring af et eksistensminimum er opfyldt med hensyn til kontanthjælpsloftet og 225-timersreglen?”

Da alle, som har krav på hjælp i henhold til Grundlovens § 75, stk. 2, har krav på en individuel vurdering, mener vi, at kontanthjælpsloftet og 225-timersreglen skaber problemer med hensyn til § 75, stk. 2, da husleje og forbrug er meget forskellige alt efter boligtype og familiesammensætning – og det samme gælder udgifter til medicin. Derfor ønsker vi at få en forklaring på ministerens beregningsprincipper.”

Underspørgsmål 14:

”Kan ministeren oplyse, om Børnekonventionens artikel 27 om barnets tarv er blevet vægtet i lovgivningen i forbindelse med kontanthjælpsloftet og 225-timersreglen? Hvis ja, på hvilken måde?”

Kommentar til underspørgsmål 1, 2 og 14:

Regeringen har, som det også fremgår af lovforslagets bemærkninger, foretaget en vurdering af, at lovforslaget overholder såvel Grundloven som Danmarks internationale forpligtigelser og konventioner. Efter grundlovens § 75, stk. 2, er den, der ikke selv kan ernære sig eller sine, og hvis forsørgelse ikke påhviler nogen anden, berettiget til hjælp af det offentlige, dog mod at leve op til de forpligtelser, som loven herom påbyder.

Ved dom af 15. februar 2012 i den såkaldte ”starthjælpssag” har Højesteret fastslået, at grundlovens § 75, stk. 2, må forstås således, at det påhviler det offentlige at sikre et eksistensminimum for personer, der omfattes af bestemmelsen, og at de ved domstolene kan få prøvet, om kravet er opfyldt. Højesteret fastslog i dommen, at en flygtning, som fik introduktionsydelse (svarende til SU-satsen) og en række enkeltstående ydelser mv., fik den hjælp fra det offentlige, som han havde krav på efter grundlovens § 75, stk. 2.

De foreslåede lofter kan ikke føre til udbetaling af ydelser på et lavere niveau end den tidligere gældende introduktionsydelse (fastsat på niveau med SU-satsen), jf. Højesterets dom i den ovennævnte ”starthjælpssag”. Der reduceres heller ikke i de eksisterende satser for forsørgere eller i andre børnerelaterede ydelser. Det er derfor regeringens opfattelse, at lovforslaget er i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser herunder Børnekonventionen.

Den foreslåede 225 timers regel genindfører for ægtefællers vedkommende en tidligere gældende ordning, der dengang blev vurderet forenelig med grundloven og Danmarks og de internationale forpligtelser og konventioner.

Underspørgsmål 3:

”Aktivitetsparate er som udgangspunkt omfattet af 225-timersreglen, men kan fritages, hvis de vurderes for syge til at kunne arbejde de timer. Men burde en aktivitetsparat ikke fokusere på at få det bedre eller blive afklaret? Har ministeren overvejet om jobsøgning og sporadisk arbejde i lønnet arbejde kan skade den aktivitetsparates afklaring eller de indsatser, der skal hjælpe borgeren?

Her tænkes på, om den aktivitetsparate f.eks. skal aflyse behandling eller kommunal indsats, hvis vedkommende får tilbudt arbejde den samme dag.

Har ministeren ligeledes overvejet, om en arbejdsprøvning, der er afbrudt af lønnet arbejde, vil blive erklæret ugyldig grundet afbrydelsen?”

Kommentar til underspørgsmål 3:

Det er min klare holdning, at alle ledige bør have en indsats, der så vidt muligt gør dem i stand til at blive en del af fællesskabet på arbejdsmarkedet.

Nogle ledige, som er ramt af sygdom, vil kunne hjælpes til hurtigere at blive raske, hvis de tidligt får den rette indsats, som kan hjælpe dem tilbage på arbejdsmarkedet. Indsatsen skal naturligvis tilpasses den enkeltes forudsætninger, og må ikke stå i vejen for behandling af personens lidelser.

Det fremgår derfor også af lovforslaget, at for personer, der er i risiko for at blive omfattet af 225 timers reglen, skal kommunen være særlig opmærksom på at støtte borgeren i at få fodfæste på arbejdsmarked, herunder sikre, at borgeren får den nødvendige hjælp til at finde mulige arbejdsgivere og søge job.

Det fremgår ligeledes, at personer, der har en så begrænset arbejdsevne, at kommunen ud fra et konkret skøn vurderer, at de pågældende ikke på nuværende tidspunkt vil kunne arbejde på det ordinære arbejdsmarked, er fritaget fra 225-timers reglen.

Det beror på en konkret vurdering om et tilbud, der afprøver en borgers arbejdsmuligheder, og som afbrydes på grund af lønnet arbejde, skal genoptages eller starte forfra, hvis personen igen bliver ledig.

Underspørgsmål 4:

”Det nævnes ofte, at syge borgere ikke skal være på kontanthjælp, men i stedet flyttes over på andre ydelser, som f.eks. ressourceforløb. Et ressourceforløb er dog, i henhold til § 68a i beskæftigelsesindsatsloven, for personer, som kræver et helhedsorienteret forløb, bestående af indsatser fra samme lov – samt sociale eller sundhedsmæssige indsatser.

Betyder det, at syge, der kun behøver f.eks. behandling (sundhedsmæssig) eller kun mangler arbejdsprøvning (beskæftigelsesindsatsloven), ikke er omfattet af målgruppen for ressourceforløb? Og hvis det er tilfældet, vil disse syge, der ikke er i målgruppen for ressourceforløb, så ikke være på kontanthjælp, hvorved de rammes af kontanthjælpsloftet og måske også 225-timersreglen?

En af betingelserne for at kunne få et ressourceforløb er, at man "har modtaget længerevarende offentlig forsørgelse". Hvor længe skal man have modtaget offentlig forsørgelse, for at det kategoriseres som længerevarende? Og bekræfter den formulering ikke, at kontanthjælp ikke altid er en midlertidig ydelse, men derimod – for syge mennesker – ikke kan undgå at blive længerevarende?

En anden betingelse er, at flere indsatser skal være afprøvet, uden at man har øget tilknytning til arbejdsmarkedet. Dette er vel også noget, der tager tid, før man opfylder dette punkt?

Den tredje betingelse er, at kommunen skal vurdere, at der er behov for en længerevarende indsats. For at kunne vurdere dette, skal personen være færdigudredt, således at man ved, at denne indsats er nødvendig. Er dette ikke også en proces, der kan føre til en længere periode som syg på kontanthjælp?

Har ministeren med hensyn til ovenstående gjort sig overvejelser om, hvorvidt lovens formulering ikke automatisk vil føre til, at syge er på kontanthjælp i længere tid?”

Kommentar til underspørgsmål 4:

Jeg kan bekræfte, at ressourceforløb retter sig mod personer, der har komplekse problemer ud over ledighed, der ikke har kunnet løses gennem den ordinære beskæftigelsesrettede indsats, men som kræver en helhedsorienteret indsats.

Endvidere skal personen fx have modtaget længerevarende offentlig forsørgelse. Det er ikke fastsat i lovgivningen, hvor længe man kan være på kontanthjælp eller anden offentlig forsørgelse, for at det kan betragtes som længerevarende. Det vil afhænge af en konkret vurdering og den praksis, der opstår på området.

Ressourceforløb kan også komme på tale, hvis kommunen fx vurderer, at der er behov for en længerevarende indsats, før der kan fastsættes et konkret beskæftigel-

sesmål, selvom personen ikke har været længe på offentlig forsørgelse. Det kan således tidligt i forløbet stå klart, at personen har så komplekse problemer, at ressourceforløb er den rette løsning.

Det er min opfattelse, at mange syge på kontanthjælp får god hjælp til at komme tilbage til arbejdsmarkedet gennem den ordinære beskæftigelsesrettede indsats. Ressourceforløb vil først komme på tale, når det viser sig at den ordinære indsats ikke har været tilstrækkelig, eller kommunen vurderer, at indsatsen ikke har eller vil få effekt, men at en længerevarende, tværfaglig og koordineret indsats i et ressourceforløb er påkrævet.

Underspørgsmål 5:

”Kan ministeren oplyse, om kontanthjælpen er en midlertidig ordning, og hvis ja, hvor lang en tidshorisont ”midlertidig” har?”

Kommentar til underspørgsmål 5:

Det er formålet med uddannelseshjælp og kontanthjælp at skabe det underste økonomiske sikkerhedsnet for personer, som ikke på anden måde kan klare sig selv økonomisk. Det betyder, at en person ikke kan få hjælp, hvis behovet for hjælp kan løses uden for kontanthjælpssystemet. Det betyder også, at hvis en person kan forsørge sig selv, eller hvis andre har pligt til at forsørge den pågældende, kan personen heller ikke få hjælp.

Formålet med at give hjælp til forsørgelse er at sætte modtageren af hjælp i stand til at klare sig selv. Målet er således at give en midlertidig hjælp, og det stiller krav om, at såvel kontanthjælpsmodtageren og ægtefællen efter evne aktivt udnytter og udvikler deres arbejdsevne for at blive i stand til at klare sig selv. Det vil sige, at kontanthjælpsmodtageren og ægtefællen har pligt til at søge arbejde og tage imod tilbud om arbejde og tilbud efter lov om aktiv beskæftigelsesindsats.

Efter grundlovens § 75, stk. 2, er den, der ikke selv kan ernære sig eller sine, og hvis forsørgelse ikke påhviler nogen anden, berettiget til hjælp af det offentlige, dog under forudsætning af at den enkelte lever op til de forpligtelser, som loven påbyder. Det kan ikke fastsættes en generel slutdato for modtagelse af (midlertidig) hjælp. Hjælpen ophører som udgangspunkt, når en person ikke længere opfylder betingelserne for at modtage hjælpen, fx når en person overgår til anden forsørgelse, herunder selvforsørgelse.

Der findes modtagere af uddannelseshjælp og kontanthjælp, hvis arbejdsevne er begrænset. Udsatte borgere skal have en indsats og afklaret deres arbejdsevne og forsørgelsesgrundlag. Har en person betydelige komplekse problemer og/eller væsentlige helbreds-mæssige problemer, skal kommunen tage stilling til om, der er grundlag for at forelægge sagen for rehabiliteringsteamet med henblik på at tage stilling til, om der for eksempel bør igangsættes et ressourceforløb, tildeles fleksjob eller førtidspension. Beskæftigelsesministeriet vil følge kommunernes indsats for aktivitetsparate, herunder om kommunerne systematisk via rehabiliteringsteams tager stilling til ressourceforløb, fleksjob og førtidspension. En evaluering vil blive iværksat i 2017, når kontanthjælpsloftet og 222-timers reglen er fuldt indfaset.

Underspørgsmål 6:

"Kan ministeren oplyse, hvor mange, der lider af en kronisk fysisk sygdom, der har fået forbedret deres arbejdsevne ved at komme i gentagne arbejdsprøvninger, virksomhedspraktik, sengepraktik - eller en af de andre ordninger, der findes?"

Kan ministeren oplyse, hvor mange der lider af en psykisk sygdom, der har fået forbedret deres arbejdsevne ved at komme i gentagne arbejdsprøvninger, virksomhedspraktik, sengepraktik - eller en af de andre ordninger, der findes."

Kommentar til underspørgsmål 6:

Jeg kan oplyse, at Beskæftigelsesministeriet ikke har statistik for konkrete diagnoser for den omtalte målgruppe.

Det er min opfattelse, at mange ledige, som er sygdomsramte, kan have gavn af en tidlig indsats, hvor de bl.a. får mulighed for at afprøve deres muligheder på arbejdsmarkedet. Dette understøttes af flere studier på området.

Af en rapport fra det tværministerielle sygedagpengeudvalg fra 2013, der gik forud for reformen af sygedagpenge, fremgår det (side 44), at der er evidens for, at arbejde er godt for helbredelsen af personer med ikke-psykotiske lidelser, og at der ligeledes er evidens for, at personer med ikke-psykotiske lidelser får det væsentligt bedre, når de kommer ud på det ordinære arbejdsmarked.

I Carsten Koch-rapporten om Nye veje mod job for borgere i udkanten af arbejdsmarkedet fremgår det (side 97), at SFI i 2012 har opsamlet eksisterende litteratur for effekterne af beskæftigelsesrettede indsatser for sygemeldte ledige.

SFI finder, at der for sygemeldte med muskel- og skeletbesvær er evidens for, at arbejdspladsbaserede indsatser har positive beskæftigelseseffekter. Der er endvidere indikation på, at indsatser, som inddrager arbejdspladsen, også øger beskæftigelsesandsynligheden for sygemeldte med mentale helbredsproblemer såsom stress eller depression. De arbejdspladsbaserede indsatser kan foregå helt eller delvist på en arbejdsplads, hvor indsatserne for eksempel kan indeholde koordinering af forløb, gennemgang af arbejdsforhold, inddragelse af arbejdsgiveren og tilpasninger af arbejdsforhold.

SFI finder ligeledes, at der overordnet er stærk evidens for, at tværfagligt samarbejde mellem aktører med forskellig faglig baggrund og den sygemeldtes arbejdsplads har positive beskæftigelseseffekter. Dertil finder SFI, at der er moderat evidens for, at tidlig kontakt mellem arbejdsgiveren og den sygemeldte har positive effekter.

I Carsten Koch-rapporten henvises endvidere til, at der findes en række studier, som finder positive beskæftigelseseffekter af delvise raskmeldinger for sygemeldte, som kommer fra beskæftigelse. Der henvises også til, at der findes stærk evidens for, at virksomhedsrettede indsatser i form af IPS (Individual Placement and Support) har en positiv effekt for personer med svære psykiske lidelser. IPS-indsatser indeholder typisk virksomhedsrettet aktivering i kombination med behandling og mentor.

Underspørgsmål 7:

"Kan ministeren oplyse, hvor mange der har fået afslag på en førtidspension? Og hvor mange af dem, der har fået et ordinært job og endt som selvforsørgende?"

Kan ministeren oplyse, hvor mange der har fået afslag på et fleksjob? Og hvor mange af dem, der har fået et ordinært job og endt som selvforsørgende?
Kan ministeren oplyse, hvor mange af dem der på nuværende tidspunkt har afsluttet et ressourceforløb, som har fået et ordinært job og er blevet selvforsørgende? "

Kommentar til underspørgsmål 7:

Det fremgår af Ankestyrelsens årsstatistik for 2014 om førtidspension, at kommunerne gav afslag i 2.010 sager om førtidspension ud af de i alt 8.462 afgørelser, der blev truffet i 2014 svarende til 24 pct. Der foreligger ikke i Ankestyrelsens årsstatistik oplysninger om, hvor mange af disse personer, der efterfølgende overgik til beskæftigelse eller selvforsørgelse.

Idet kommunerne ikke er forpligtet til at give et skriftligt svar på anmodninger fra borgere om fleksjob, findes der ikke statistik om afslag på fleksjob og borgernes efterfølgende afgang til beskæftigelse eller selvforsørgelse.

Ud af de i alt 1.845 afsluttede ressourceforløb til og med juli 2015 er 69 personer efter 13 uger afgået til beskæftigelse, 166 afgået til selvforsørgelse og 192 personer til et fleksjob. 799 personer er afgået til førtidspension.

Underspørgsmål 8:

"I mange kommuner lægger man til grund, at hvis en borger har en arbejdsevne svarende til 25 timer om ugen, så betragtes han/hun som jobparat og selvforsørgende. Kan ministeren bekræfte, om dette er rigtigt?
Hvis borgeren ikke har en uddannelse og er henvist til et lavtlønsjob, mener ministeren så, at indtægten fra 25 timers ugentligt arbejde danner grundlag for at kunne forsørge sig selv og evt. børn under 18 år?"

Hvis ja, kan ministeren fremlægge de beregningsprincipper, ud fra hvilke det kan bedømmes, om en enlig forsørger kan forsørge sig og sine på et sådant grundlag? Og mener ministeren, at det er i overensstemmelse med grundlovens § 75, stk. 1 og 2?"

Kommentar til underspørgsmål 8:

Det fremgår af beskæftigelseslovgivningen, at en person er jobparat, hvis personen vurderes at være i stand til at påtage sig et ordinært arbejde, som gør pågældende i stand til at forsørge sig selv inden for tre måneder. Det beror på en konkret og individuel vurdering i jobcenteret, hvornår dette kriterium er opfyldt for en borger, og der findes ikke regler om, hvor mange timers ugentligt arbejde, der opfylder kravet om selvforsørgelse.

Spørgsmålet om, hvor mange timers arbejde om ugen der kan gøre en selvforsørgende beror på en konkret vurdering.

Der henvises i øvrigt til kommentar til underspørgsmål 1, 2 og 14.

Underspørgsmål 9:

"Kan ministeren oplyse, hvor mange af dem, der har fået afslag på enten fleksjob eller førtidspension, der er afgået ved døden. Og kan ministeren ligeledes oplyse, hvor mange af dem, der har søgt enten pension eller flexjob, der er afgået ved døden, inden deres ansøgning blev færdigbehandlet?"

Svar på spørgsmål 9:

Der er ikke oplysninger i Ankestyrelsens førtidspensionsstatistik vedr. 2014 om, hvor mange personer, der har fået afslag på førtidspension og efterfølgende er afgået ved døden. Statistikken indeholder heller ikke oplysninger om hvor mange, der er afgået ved døden inden deres ansøgning blev færdigbehandlet. Fsva. fleksjob henvises der til kommentar til underspørgsmål 7.

Underspørgsmål 10

Hvis en borger har en lægeerklæring eller speciallægeerklæring, hvor der står, hvilken funktionsevne borgeren har, har kommunen så pligt til at give hjælp efter denne læge/speciallægeerklæring? Eller kan de tilsidesætte en sådan erklæring og give hjælp efter egne vurderinger og presse et ressourceforløb eller andre ordninger ned over hovedet på borgeren?

Kommentar til underspørgsmål 10

Når en borger anmoder kommunen om hjælp, foretager kommunen en konkret vurdering af den enkelte borgers behov for hjælp. Kommunen er forpligtet til at sikre, at en sag er tilstrækkeligt belyst, herunder at der foreligger tilstrækkelige lægelige oplysninger. Kommunens afgørelse i sagen sker ud fra en samlet vurdering af alle oplysninger i sagen. En lægeerklæring eller en speciallægeerklæring indgår således som ét element i kommunens samlede vurdering af sagen.

Ressourceforløb gives til borgere, hvis arbejdsevne er så begrænset, at de er i risiko for at få tilkendt førtidspension, hvis der ikke gøres en ekstra tværfaglig indsats for at understøtte vejen mod arbejde og uddannelse.

Kommunens hjælp må aldrig forværre borgerens helbredstilstand.

Borgerens retssikkerhed er bl.a. sikret ved, at en borger kan klage over kommunens afgørelser til Ankestyrelsen.

Underspørgsmål 11:

”Hvis en kontanthjælpsmodtager ikke er i stand til at betale husleje efter kontanthjælpsloftet og 225-timersreglen, og kommunen henviser til en billigere bolig, kan der så gives flyttehjælp og indskudslån, hvis kontanthjælpsmodtageren allerede har et kommunalt indskudslån, som endnu ikke er tilbagebetalt?

I henhold til § 55, stk. 2, nr. 3, og stk. 3, i boligstøtteloven skal fogeden være indblandet, før man er garanteret at kunne få et nyt, hvis man allerede har et indskudslån. Burde dette ikke være muligt at undgå? Ikke mindst af hensyn til børn, der kan være indblandet? Og af hensyn til de ekstra udgifter i forbindelse med fogedsag og akut flytning?”

Kommentar til underspørgsmål 11:

Pligten for kommunen til som udgangspunkt at yde et nyt beboerindskudslån, selv om husstanden har uindfriet gæld fra et tidligere beboerindskudslån, gælder i forhold til personer, som er blevet eller er i fare for at blive udsat af deres bolig på grund af betalingsmisligholdelse. At en person er i fare for at blive udsat af sin bolig vil sige, at udlejer har indgivet anmodning til fogedretten om ansøgerens udsættelse.

Med hensyn til kommunernes redskaber til at forebygge, at udsættelser finder sted henvises i øvrigt til svaret på spørgsmål nr. 31 til L 113.

Underspørgsmål 12:

”Kan ministeren oplyse, hvor mange mennesker med skånehensyn der er meldt jobparate? Og kan ministeren oplyse, hvor mange af dem der er kommet i ordinært job og er blevet selvforsørgende med deres skånehensyn? Her tænkes især på borgere, der ingen uddannelse har.”

Kommentar til underspørgsmål 12:

Jeg kan oplyse, at Beskæftigelsesministeriet ikke ligger inde med statistik til at besvare spørgsmålet.

Underspørgsmål 13

”Hvilke kvalitetskrav stilles der til de virksomheder, som kalder sig anden aktør, og som sidder med tunge sygesager, de får henvist fra kommunen? Her tænker vi særligt på medarbejdernes uddannelse. Hvilke oplysninger får de virksomheder fra kommunen om borgerne?”

Kommentar til underspørgsmål 13

Begrebet ”anden aktør” er en bred betegnelse for andre end jobcentret selv, der udfører opgaver for jobcentret vedrørende beskæftigelsesindsatsen, herunder som led i opfølgningsindsatsen overfor sygemeldte. Andre aktører kan være private virksomheder, organisationer, andre kommuner, arbejdsløshedskasser mv.

Det er kommunen, der har ansvaret for og tilrettelægger opfølgningsindsatsen, og som fastsætter rammerne for inddragelsen af andre aktører. Det er derfor også kommunen, der beslutter, hvornår andre aktører skal anvendes og til hvilke opgaver mv., ligesom det er kommunen, der i øvrigt under iagttagelse af reglerne om andre aktører fastsætter nærmere krav, herunder fx uddannelseskrav.

Kommunen har pligt til at føre tilsyn med anden aktørs varetagelse af opgaver efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, lov om sygedagpenge og lov om aktiv socialpolitik. Kommunen skal sikre sig, at anden aktør varetager opgaverne efter gældende regler.

Andre aktører, der udfører opgaver for jobcentret, skal på samme måde som jobcentret iagttage de almindelige forvaltningsretlige principper, herunder principperne om saglighed, lighed og proportionalitet. De er også omfattet af reglerne i forvaltningsloven og offentlighedsloven i forhold til den opgave, der udføres.

Kommunen videregiver oplysninger til en anden aktør om en persons helbred, beskæftigelsesprofil, sygdomsforløb, modtagne ydelser og øvrige forhold, som er nødvendige for den anden aktørs gennemførelse af den aftalte opfølgningsindsats. Den anden aktør må ikke benytte de modtagne oplysninger eller registrere nye oplysninger til andre formål end dem, som er aftalt ved opgaveoverdragelsen. Nødvendige oplysninger af ren privat karakter og andre fortrolige oplysninger kan indhentes eller videregives fra den kommunale eller regionale forvaltning til brug for anden aktørs varetagelse af de opgaver, som anden aktør udfører for kommunen. Der skal som udgangspunkt indhentes samtykke fra borgeren, inden oplysningerne videregives eller indhentes.

Indhentelse af lægejournaler, sygehusjournaler mv. kan derfor kun ske efter samtykke fra den person, oplysningerne vedrører.

Ønsker en person ikke at medvirke til at fremskaffe de nødvendige oplysninger, skal det respekteres.

Har den anden aktør ikke tilstrækkelige oplysninger til at vurdere, hvilken indsats personen skal have på grund af manglende dokumentation, skal aktøren inddrage kommunen.

Underspørgsmål 15:

”Kan ministeren oplyse, om der er lavet beregninger for, hvor mange man forventer vil blive udsat af deres bolig? Og ligeledes hvor mange flere hjemløse man forventer efter kontanthjælpsloftet og 225-timersreglen? Og hvad kommer der til at ske med de børn, hvis forældre bliver boligløse?”

Kommentar til underspørgsmål 15

Jeg henviser til mit svar på spørgsmål nr. 31 til L 113.

Underspørgsmål 16

”Kan ministeren oplyse, på hvilket grundlag man er nået frem til de boligudgifter, som en kontanthjælpsmodtagers rådighedsbeløb baseres på?”

Vi har også regnet på det. Den gennemsnitlige husleje på 6.138 kroner mener vi ikke er misvisende. Det sikres af de meget lave huslejer, der findes i Udkantsdanmark. Men for alle dem, der bor i og omkring de større byer, er gennemsnittet betydeligt højere.

Til gengæld mener vi, at ministeriets tal for udgifter til varme, vand og el er sat urealistisk lavt. Ved blot at se på vores egne forbrugsregninger, når vi frem til et gennemsnit på lidt over 2.600 – altså hele 1.300 kroner mere end ministeriets beregninger, der sætter det maksimale beløb til 1.296 kr.

Vi er derfor interesserede i at høre, hvordan ministeriet er kommet frem til et maksimalt forbrug på 1.296 kr. Vi har selv ledt efter kilder på et normalt forbrug. Ifølge bolius.dk, bruger en familie på 2 voksne og 2 børn, med fjernvarme, i alt 2.846 kr. om måneden på vand, varme og el. Bolius henviser til, at deres kilder er fra hhv. Energistyrelsen, Danva og Energitjenesten. Ses disse kilder ikke som pålidelige, siden det beløb, som ministeriet har fastsat, er betydeligt lavere end deres tal?”

Kommentar til underspørgsmål 16:

I Skatteministeriets Familietypemodel, der anvendes til at foretage de nævnte beregninger, er huslejen for kontanthjælpsmodtagere alene fastsat for enlige uden børn og par med to børn. Skatteministeriet har fastsat disse huslejer på baggrund af en analyse af de gennemsnitlige historiske huslejeudgifter. Fastsættelsen af huslejeudgifterne er dokumenteret i publikationen ’Fordeling og incitament 2013’, side 60.

Når Familietypemodellen anvendes til beregninger af rådighedsbeløb mv. for andre familietyper end enlige uden børn og par med to børn, der modtager kontanthjælp, antager Beskæftigelsesministeriet, at disse familier bor til leje i en lejlighed på 100 m² til en kvadratmeterpris på 737 kr. om året, svarende til en årlig husleje på 73.653 kr. i 2015-niveau. Beskæftigelsesministeriet antager med andre ord, at disse

familier har samme huslejudgifter som et par, der modtager kontanthjælp med to børn, forudsættes at have i Familietypemodellen.

Ud over husleje indregnes også boligudgifter til el, vand og varme. Dette medvirker til at illustrere virkningen af kontanthjælpsloftet for kontanthjælpsmodtagere, der modtager særlig støtte. Udgifterne baserer sig på en undersøgelse fra SFI (Delrapport 20, Kontanthjælpsurvey 2006, En undersøgelse af kontanthjælpsmodtageres forhold, H. B. Bach og K. N. Petersen 2006) om kontanthjælpsmodtagernes forhold. Tallene er fremskrevet til 2015-1 og udgør 14.122 kr. om året for kontanthjælpspar med et eller to børn og 12.909 kr. om året for enlige kontanthjælpsmodtagere med et eller to børn.

For at tage højde for ekstra udgifter til el, vand og varme i kontanthjælpsfamilier med tre eller fire børn, tages differencen mellem udgifterne til par uden børn og til par med to børn (14.122-12.695 kr.) og deles med to for at få et skøn for udgifterne pr. barn. Afrundet giver dette 713 kr. pr. barn. Det antages således, at forbrugsudgifterne stiger med godt 700 kr. pr. ekstra barn i husstanden.

Venlig hilsen

Jørn Neergaard Larsen